

for en syfilitisk Afdeling, ligesom heller ikke for en ophthalmologisk Afdeling og sandsynligvis heller ikke for nogen Børneafdeling. Alle disse Afdelinger, som fordres og med Rette fordres af Lægerne, kunne ikke faae Plads derude, det er utænkeligt. End mindre kan der blive Plads til en ordentlig Fødselsstiftelse med hvad dertil hører, og der er aldeles umuligt at skaffe Plads til de lægevidenskabelige Anstalter. Det ærede Medlem vil vide, at for Tiden ere de lægevidenskabelige Anstalter saa godt som indskrænkede til det gamle kirurgiske Akademi, og dette Plads er saa indskrænket, at en Udvidelse deraf er omtrent umulig. Der hører megen Plads til, naar disse Anstalter skulle udvides, saaledes som Videnskabsnuttibags fordrer det. Altsaa den Tanke maa man ubetinget opgive, at lade Hospitalet blive, hvor det er. Naar det ærede Medlem dernæst mente, at man kunde bruge en anden af Fællederne, vil dette dog ikke kunne nytte det ærede Medlem Noget, thi det ærede Medlem maa vel have lagt Mærke til, at Fælled-Spørgsmaalet maa løses som en Helhed. Fællederne ere nu engang overtagne Militæretaten til evig Brug, og Militæretaten kan ikke, naar den skal opfylde Fordringerne til Soldaternes Uddannelse, indskrænke Terrainet paa Fællederne yderligere, end det er sket, ja, man vil vel endogsaa kunne sige, at en af de Grunde, hvorfor Militæretaten er gaaet ind paa at afstaa Fællederne og forlægge Ovelserne til længere borte liggende Steder, er just, at Fællederne ere temmelig smaa, saa at jeg tror at turde sige, at der ikke mere kan være Tale om at afstaa en eneste Kvadraten deraf. Spørgsmaalet maa altsaa løses i dets Helhed. Enten maa man opgive Tanken om at lægge Hospitalet paa Fællederne, og Militæretaten maa da blive, hvor den er, eller ogsaa maa man tillade Kommunen at blive enig med Militæretaten og med Kultusministeriet om en fuldstændig Løsning af Fælledspørgsmaalet — Et af Tv. Naar det ærede Medlem dernæst mente, at Hospitalet kunde lægges paa Landbohøjskolen Grund, gaar det ud over, hvad jeg er i Stand til at opfatte som noget Fornuftigt. Man har derude en Anstalt, som man i det Hele er vel tilfreds med. Min ærede Kollega Indenrigsministeren har i Fjor forelagt Thinget Forslag om dens Udvidelse, et Forslag, som var lige ved at gaa igjennem, og at det ikke gik igjennem, var sikkert begrundet, ikke i at man havde Noget imod Udvidelsen af Landbohøjskolen, hvor den nu ligger, men i den for dette Spørgsmaal aldeles irrelvante Omstændighed, at man vilde forbinde

Loven med Bestemmelser om Folkehøjskolerne o. s. v. Det var, som Enhver veed, Grunden til, at dette Lovforslag ikke blev til Lov, og at vi ikke nu allerede ere i Færd med at bygge en hel ny Anstalt der, saa at det, nu at komme frem med, at Landbohøjskolen skal flyttes til Sjælland, til Aarhus, eller Gud veed hvor, og at der paa dens Grund skal bygges Hospital, er at oprette det Eine efter det Andet i en uoverskuelig Fremtid; derom kan der ikke være Tale. Nei, Sagen er den, at enten maa vi bygge Hospitalet og de lægevidenskabelige Anstalter paa de Grunde, som her er Tale om, i Byens umiddelbare Nærhed, om man vil inde i Byen, altsaa paa Fællederne, eller ogsaa maa man gaa længere bort ud i Landet, thi der kan man selvfølgelig finde Plads, men da vil man finde en Plads, som vil være høist ubekvem for Befolkningen, jeg vil sige særlig for den i økonomisk Henseende mindre velstillede Befolkning, og det vil i saa Fald næsten være umuligt at benytte Hospitalet som Undervisningsanstalt. Jeg eller mit Ministerium har virkelig ikke nogenjombelst Art Interesse i at ønske at forbinde denne Sag, Hospitalets Flytning, med hele Fælled-Spørgsmaalet, men jeg er bleven aldeles nødt dertil, thi jeg kan ikke se nogen anden Udvei end just at gaa den Vej, jeg er gaaet. Jeg kommer saa til det Spørgsmaal: er det da saa stor en Ulykke selv fra det Standpunkt, som det ærede Medlem indtager, at Fællederne forsvinde, og jeg tror, at jeg maa sige: Nei, Ulykken er ikke saa stor; der tabes Noget, det erkender jeg, men der tabes ikke Noget imod, hvad der ad anden Vej vindes. Der er jo to Indvendinger, som gøres mod Fælledernes Brug af Hensyn til den københavnske Befolkning. Den ene er, at Fællederne danne en Slags Lunge for København. Hvad denne Indvending angaar, tror jeg ikke, at den har Meget paa sig. Saaledes, som Forholdene i alt Fald indtil Dato ere, er det kun for en meget ringe Del af Byen, at Fællederne virkelig kunne danne et Luftfornylsesterritorium, om jeg saa maa sige. Vi ere i saa Henseende i København dog ikke saa uheldig stillede, som man gjerne vil bilde Folk ind. Naar De ville se paa et Kort over København, ville De se, at for det Første have vi jo Havet paa begge Sider af os, Drefund paa den ene Side og Kalvebodstrand paa den anden Side, og midt igjennem Byen gaar Havnen, som ligeledes danner et stort Luftbælte. Mellem Kristianshavn og Amager har man Kristianshavns Vold og Grav, der ogsaa ere et fuldstændig tilstrækkelig bredt Bælte, og